

РЕШЕНИЕ

№ 1315

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 30.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **2390** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. С. С. от [населено място], чрез адв. К. Г., срещу разпоредена от С. М. Н., на длъжност инспектор „Контрол паркиране“ при „Център за градска мобилност“ ЕАД – С., Принудителна административна мярка (ПAM), изразяваща се в преместване на паркирано пътно превозно средство (ППС) без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, приложена на 20.02.2023 г., по отношение на лек автомобил марка „Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС] , паркиран в [населено място], на [улица]на място обозначено със знак за паркиране Д21, собственост на жалбоподателя.

В жалбата се аргументира искане за отмяната на принудителната административна мярка, поради незаконосъобразност на репатрирането. Конкретно се твърди, че: изначално е било нарушено правото на защита на жалбоподателя, като не му е предоставена никаква информация относно лицето, наложило ПАМ и твърдяното нарушение; текстът на § 1, т. 8, б. „г“ от ДР на Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община (НОДТСО/Наредбата) си противоречи с по - висок по степен нормативен акт, поради което на основание чл. 15, ал. 3 от ЗНА следва да се приложи по - високия по степен акт, а именно Закона за хората с увреждания; не е спазен принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК. Позовава се на съдебна практика. Алтернативно се иска ПАМ да бъде обявена за нищожна. Претендира се присъждане на разносните по делото в полза на

жалбоподателя, в това число и присъждане адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА, съгласно списък по чл.80 ГПК вр. чл. 144 от АПК (л. 10 и сл.). Ангажира писмени доказателства.

Искането до съда е поддържано в съдебно заседание лично от жалбоподателя - Д. С. С., както и от адв. Г., като се моли да бъде уважено и наложената ПАМ да бъде отменена. Допълнително ангажирани са писмени доказателства - копие на ЕР № 1742 от 06.07.2022г. и практика на АССГ и ВАС.

Ответникът - Инспектор „Контрол паркиране“ при „ЦГМ“ ЕАД – С. М. Н., посредством писмено становище по жалба и в съдебното заседание по делото, лично и чрез процесуалния си представител, адв. Г., оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Ангажира гласни доказателства. Претендира присъждане на разноски по списък (л. 95).

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Предмет на обжалване в настоящото производство е приложената, чрез индивидуален административен акт на длъжностно лице - С. М. Н. - инспектор „Контрол паркиране“ при ЦГМ ЕАД, спрямо жалбоподателя, ПАМ - принудително преместване на ППС, без знанието на собственика, приложена на 20.02.2023 г. по отношение на лек автомобил марка „Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя, паркиран в [населено място], [улица].

По делото е представена Заповед № СОА22-РД95-506/12.09.2022 г. (л. 20), съгласно която, на основание чл. 44, ал. 1, т. 1, т. 7 и т.8 и ал. 2 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА), във връзка с правомощията си по чл. 167, ал. 2, чл. 168, ал. 1, чл. 171, т. 5, б. „а“, „б“ и „г“ и чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Кметът на Столична община е определил „Център за градска мобилност“ ЕАД за служба за контрол по смисъла на чл. 167, ал. 2 от ЗДвП, а за административните органи, осъществяващи контрол чрез разпореждане на принудителни административни мерки, съгласно чл.171, т. 5, б. „а“, „б“ и „г“ от ЗДвП, съставяне на актове за установяване на административни нарушения, съгл. чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и налагане на глоби с фиш, съгл. чл. 186, ал. 1 и ал. 3 от ЗДвП – служители от службата за контрол на длъжност „инспектор, контрол на паркирането“, „контрольор автомобилен транспорт, той и инспектор“, „инспектор контрол паркиране,той и касиер охранител“ и „ инспектор контрол паркиране, той и координатор“. В изпълнение на горепосочената заповед, със Заповед № РД-09-108/30.09.2022 г. (л. 25) изпълнителният директор на „ЦГМ“ ЕАД е определил списъка на длъжностните лица, сред които – С. М. Н. - инспектор „Контрол паркиране“ при „ЦГМ“ ЕАД, които да осъществяват ПАМ - принудително преместване, спрямо паркираните ППС в нарушение на ЗДвП и Наредба за организация на движението на територията на СО (НОДТСО) и налагат глоби с фиш и съставят АУАН при установяване на нарушение по ЗДвП и НОДТСО.

По делото не е спорно, че жалбоподателят е лице с трайно увреждане по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗХУ и притежава Карта за паркиране на хора с трайни увреждания със сериен № 85130, валидна до 01.07.2023 г. (приложена към жалбата, л. 13 по делото). Не се спори още, че на 20.02.2023г. в 11,25 часа жалбоподателят е паркирал

собствения си автомобил марка „Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС], в [населено място], на [улица], както и че това е станало в зона за почасово платено паркиране – „синя зона“, на специално обозначено място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания. Върху предното стъкло на превозното средство, от вътрешната страна, е била поставена визираната карта за паркиране.

По делото се установява, че на 20.02.2023 г. около 11,30 часа от служител на „ЦГМ“ ЕАД (св. Д.) е била извършена проверка на паркирания автомобил, собственост на жалбоподателя. В тази връзка на автомобила е бил поставен талон за преференциално паркиране на ППС до 4 часа с отразени: дата – 20.02.2023 г., час на паркиране – 11,25 часа, час на репатриране – 15,25 часа (талон № А 1087200 на л. 51 по делото). На същата дата, при извършена спрямо процесния автомобил последваща проверка от контрольор № 164 към „Център за градска мобилност“ ЕАД (св. Б.) било констатирано, че автомобилът е останал паркиран над разрешения четиричасов безплатен престой, за което последният е съставил писмена декларация (л. 52) и е направил фотоснимки. Във връзка с така констатираното последвало и репатриране на визираното МПС по разпореждане за преместване в специализирания паркинг „П.“, издадено от ответника - С. М. Н., инспектор „Контрол паркиране“ в ЦГМ ЕАД, позивна № 106 (л. 45). В изпълнение на разпореждането му на 20.02.2023г. в 17:55 часа превозното средство било репатрирано в специализиран паркинг „П.“ посредством специализиран автомобил № 96 на ЦГМ, шофьор – П. А., оператор – К. Т. (свидетел). Съставен е протокол и са направени фотоснимки. Видно от приложеният към жалбата, неоспорен от ответника, фискален бон 0021019 /л. 12/, издаден от „ЦМГ“ ЕАД, автомобилът „Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС] е бил освободен след като жалбоподателят е заплатил сумата от 66 лева.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото представените с административната преписка писмени документи, включително снимков материал, както и ангажираните с жалбата и допълнително представените, в проведеното на 30.01.2024 г. съдебното заседание, писмени доказателства.

По искане на процесуалния представител на ответника в проведеното на 30.01.2024 г. съдебно заседание по делото са събрани гласни доказателства, а именно обясненията на жалбоподателя и показанията на свидетелите – Л. Д. Д., Г. Д. Б. и К. И. Т..

Съдът кредитира показанията на свидетеля К. Т., като логични, последователни, непротиворечиви и в пълно съответствие с писмените доказателства касаещи извършеното принудително преместване на процесното ППС, паркирано на обозначено място за хора с трайни увреждания.

Показанията на Л. Д. и Г. Б., също служители на „ЦМГ“ ЕАД, се ценят от съда като достоверни, доколкото кореспондират с писмените доказателства по делото, а и с показанията на св. Т., досежно обстоятелствата, че на превозното средство е била поставена картата на жалбоподателя за паркиране на хора с трайни увреждания. Тези показания установяват обстоятелства и относно часа и мястото на паркиране на автомобила; че жалбоподателят е лице с трайни увреждания; местонахождението на автомобила за времето от паркирането му до репатрирането, а именно на специално обозначено място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания в синята зона, като не е било премествано от там; че върху автомобила е била поставена „бележка“ от ЦГМ – талона за преференциално 4 часово паркиране.

Свидетелските показания потвърждават още, че представената с административната преписка декларация (л. 52) е съставена именно на 20.02.2023 г. независимо, че в

същата поради пропуск не е посочен месецът. Свидетелят, съставил декларацията е категоричен, че на 20.02.2023 г. е бил на работа, втора смяна, като е бил разпределен на участък включващ и [улица]. Ясно си спомня процесния автомобил покрай, който минавал през 10 – 15 мин., тъй като рядко репатрира ППС – до 2 пъти в годината, а и в случая автомобилът е бил описан като паркиран от неговия колега, предал му смяната - св. Д.. Свидетелските показания, досежно точната дата, месец и година се потвърждават от показанията на св. Т. и обясненията на жалбоподателя, а и от писмените доказателство по делото, а именно протокол на екипите за принудително преместване (л. 44); отчет за принудително преместване на ППС (л. 46).

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок пред Административен съд - София град от надлежна страна - адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспорената ПАМ е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 168, ал. 1 ЗДвП, който предвижда длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, да могат да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано ППС на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. Не е спорно по делото, че улиците в [населено място], в частност [улица], са общинска собственост, по арг. от §7, т. 4 от ПЗР на ЗМСМА. Със заповед № СОА22-РД95-506/12.09.2022 г. на кмета на Столична община (л. 20), служителите на ЦГМ ЕАД, заемащи длъжността „инспектор контрол по паркирането“, са определени да констатира нарушения по ЗДвП и Наредбата за организация на движението на територията на Столична община и да разпореждат принудителното преместване на ППС. В изпълнение на тази заповед е издадена заповед № РД-09-108/30.09.2022 г. на изпълнителния директор на „ЦГМ“ ЕАД (л. 25), с която е определен списъкът на длъжностните лица от „ЦГМ“ ЕАД, които да осъществяват ПАМ – принудително преместване спрямо паркираните ППС в нарушение на ЗДвП и Наредба за организация на движението на територията на Столична община, сред които и ответникът С. М. Н. – „Инспектор, контрол паркиране“, съгласно трудов договор от 15.10.2018 г. (л. 31-36).

Особеност при налагането на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 5, б. „г“ ЗДвП е липсата на законово регламентирано изискване за писмена форма на волеизявлението на административния орган. Същото се извлича по аргумент от разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според която се изисква наличие на мотивирана, респ. писмена заповед само за налагането на ПАМ по другите хипотези на чл. 171 от същия закон – т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7. Заповедта в случая може да е устна или изразена чрез действие, което е в съответствие с чл. 59, ал. 3 АПК. Предвид формата на акта, същият не може да бъде връчен срещу подпис. В този смисъл, настоящият ПАМ представлява властническо волеизявление на административен орган, изразено чрез действие, като мярката се налага от лице,

служител на „ЦМГ“ ЕАД.

В тази връзка не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаване на ПАМ. Както вече бе посочено, налаганите по чл. 171, т. 5, б. „г“ ЗДвП ПАМ не са сред изрично посочените в чл. 172, ал. 1 ЗДвП – тези, за налагането на които се изисква мотивирана заповед от ръководителите на службите по контрол съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед последното, мотивите за издаване на такъв вид ПАМ следва да бъдат изведени от фактите, предхождащи или съпътстващи прилагането ѝ. Предвид липсата на законодателно ограничение на доказателствените средства за доказване на релевантните факти, то съставените от административния орган протоколи и изготвения снимков материал се явяват доказателства за фактическите основания на органа, послужили за прилагане на ПАМ. С цел изчерпателност, настоящият състав обръща внимание, че в ЗДвП, както и в Наредбата, не са разписани нарочни процедурни правила за информиране на водача за „лицето, наложило ПАМ“, поради което доводите за „изначално“ нарушаване правото на защита на жалбоподателя са неоснователни.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният ПАМ е наложен от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия и при спазване на процедурните правила, с оглед на представените по делото заповеди, трудов договор, длъжностна характеристика, както и при спазена форма, поради което не страда от пороци водещи до нейната нищожност.

Съдът констатира обаче, че оспорената ПАМ е приложена в противоречие с материалния закон.

Според чл. 99а от ЗДвП карта за паркиране на местата, определени за превозните средства, обслужващи хора с трайни увреждания и използване на улеснения при паркиране, се издава от кмета на съответната община или оправомощено от него длъжностно лице по образец съгласно приложението. Картата е валидна на територията на цялата страна и трябва да отговаря на изискванията на стандартизиран модел на Общността от Приложението към Препоръка 98/376/ЕО на Съвета от 4 юни 1998 г. относно картата за паркиране на хора с трайни увреждания. В случая не е спорно, че жалбоподателят е лице с трайно увреждане по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗХУ и е паркирал в [населено място] в рамките на „синя зона“ за платено паркиране, на място, което е обозначено със знак Д 21 и пътна маркировка като такова за паркиране на хора с трайни увреждания. Също така не се спори, че от вътрешната страна на предното стъкло на процесния автомобил е била поставена валидна картата за паркиране на хора с трайни увреждания. С оглед изложеното следва, че правото на безплатно паркиране в синя зона се свързва с паркиране именно на означено за целта място за хора с трайни увреждания, при наличие на валидна карта за това върху предното стъкло на автомобила, както е и в процесния случай, но е вярно и че това право е ограничено за срок от 4 часа по силата на НОДТСО.

От своя страна чл. 171, т. 5, б. „г“ от ЗДвП регламентира, че ПАМ - принудително преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, се прилага когато превозното средство е паркирано и не е заплатена дължимата цена по чл. 99, ал. 3 ЗДвП, както и в случаите по чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП след изтичане на разрешеното време за паркиране, указано на неподвижен пътен знак.

С оглед изложеното следва, че спорът по делото е законосъобразността на правната

квалификация на ПАМ, а именно: чл. 171, т. 5, б. "г" ЗДвП. В състава на тази разпоредба, цитирана по – горе, са включени две хипотези - тази на чл. 99, ал. 3 и тази на чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП. За двете хипотези първото изискване, след изтичане на разрешеното време за паркиране, е автомобилът да е паркиран на място за платено паркиране. В конкретния случай обаче, автомобилът е паркиран на място определено за хора с увреждания, за което не се предвижда платено паркиране, поради което и хипотезата от към фактически състав не субсумира нормата на чл. 171, т. 5, б. "г" ЗДвП. В този смисъл, същата не представлява законова правна норма, която да налага принудително преместване на превозно средство, паркирало над установеното време за ползване на преференциално място за паркиране. Законът предвижда ограничителни мерки от вида на процесната, само за МПС, за които не е заплатена дължимата цена за паркиране.

На следващо място, по своя правен характер принудителното преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач е принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). ПАМ са форма на държавна принуда. Поради това, основанията за прилагането им, органите, които ги прилагат, и правните субекти, спрямо които се прилагат, мерките за въздействие и редът за прилагането им, са нормативно императивно установени. Недопустимо е разширително тълкуване на разпоредбите по прилагането им. Съгласно чл. 23 ЗАНН случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът на тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в закон, а не както в случая с Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община (НОДТСО), конкретно чл. 118, т. 2 (регламентираща прилагане на ПАМ - преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощеният от него водач, когато е паркирано неправомерно на специално обозначено място, предназначено за паркиране на ППС превозващи хора с увреждания) и §1, т. 8 б. „г“ (неправомерно е паркирането на специално обозначено място за ППС, превозващи хора с увреждане при: паркиране на място за ППС, превозващо хора с увреждания, за време повече от 4 часа). Визираното изискване на чл. 23 ЗАНН е гаранция за законоустановеността на административната принуда, която пряко засяга права и законни интереси на адресата.

Основателно е също така и възражението в жалбата, че § 1, т. 8, б. „г“ от НОДТСО противоречи на нормативен акт от по-висока степен. На основание чл.15, ал.3 от ЗНА, съдът следва да приложи по-високия по степен акт, а именно Закона за хората с увреждания. Разписаното в посочения текст от Наредбата влиза в противоречие с основен принцип на ЗХУ – да бъде предоставена подкрепа на хората с увреждания (чл. 2, т. 2 ЗХУ). Съгласно чл. 5, т. 5 и т. 6 от същия закон достъпната среда в урбанизираните територии и транспортът са области, в които хората с уврежданията се нуждаят от подкрепа категорично. В тази връзка в чл. 53, ал. 1 от ЗХУ е закрепено, че хората с увреждания трябва да имат равен достъп до транспорт и всички други удобства в урбанизираните територии. В ал. 2, т. 2 на разпоредбата на чл. 53 от ЗХУ е посочено изрично, че достъпната среда предполага именно

достъпни места за паркиране за хората с увреждания.

В случая да бъде заставен човек с трайни увреждания, който е с трайно намалена работоспособност, да обикаля дълго време и да паркира на разстояние от дестинацията си, е фактически равнозначно на лишаването му от правото на достъпно място за паркиране. Това за него създава значителни затруднения и неудобства, които на практика го лишават от правото му. Освен сериозните неудобства, емоционални и физически, лицето с трайно увреждане по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗХУ, е понесло и финансова тежест, т.к. е заплатило сума от 66 лева за освобождаване на автомобила си. В тази връзка съдът намира, че подходът на Столична община, приложен от служителите на „ЦГМ“ ЕАД в случая се явява и непропорционален.

Съгласно преамбюла и посочените в чл.3 принципи, Конвенцията за правата на хората с увреждания - КПХУ (Ратифицирана със закон, приет от НС на 26.01.2012 г., обн. ДВ, бр. 12 от 10.02.2012 г., в сила от 21.04.2012г.) визира принципите на достъпна среда и пълноценно включване в обществото. В чл. 2 е дефинирано и понятието „разумни улеснения“ за целите на Конвенцията. От друга страна, съгласно чл. 4, §1 от КПХУ, държавите - страни по конвенцията, следва да предприемат необходимите стъпки с оглед гарантиране и признаване на пълноценното упражняване на всички права и основни свободи за хората с увреждания, без каквато и да било дискриминация по признак на увреждане. Държавите - страни по конвенцията следва да приемат всички необходими законодателни, административни и други мерки за прилагането на правата, признати по конвенцията. Също така, държавите - страни по конвенцията се въздържат от всякакви актове и практики, несъответстващи на конвенцията, и да гарантират нейното спазване от страна на публичните власти и институции (чл.4, §1, б. г). Изпълнението на държавната политика за интеграция за хората с увреждания има за цел създаване на условия и гаранции за равнопоставеност на хората с увреждания, социална интеграция на хората с увреждания и упражняване на правата им, подкрепа на хората с увреждания и техните семейства.

С оглед тези споделени ценности на държавите - страни по конвенцията и в изпълнение на тези задължения по Конвенцията, Република България закрепя в чл. 53, ал. 1 от ЗХУ правото на хората с увреждания на равен достъп до физическата среда на живеене, труд и отдих, лична мобилност, транспорт, информация и комуникации, включително до информационни и комуникационни системи и технологии, както и до всички останали удобства и услуги за обществено обслужване в урбанизираните територии. Според ал. 2, т. 1 на цитираната разпоредба, както коректно е посочено с жалбата, достъпът се осъществява чрез идентифициране и премахване на всякакви пречки и прегради пред достъпността, които се отнасят към елементите на достъпната среда в урбанизираната територия, сред които и достъпни места за паркиране.

Поради това настоящият състав намира, че несъмнено целта на българското законодателство и Конвенцията за правата на хората с увреждания, не е да създава пречки и затруднения на хората с увреждания, а напротив, да гарантира равнопоставеност на хората с увреждания, социалната им интеграция и упражняване на правата им, в това число и чрез

достъпни места за паркиране. В случая приложението на Наредбата, ограничавайки, в строго фиксиран времеви диапазон, правото на лицата с увреждания да паркират на специално отредените за тях места, и то без да отчита причините на които може да се дължи превишаването на часовете, не съответства на коментираните цели и на основание чл. 15, ал. 3 от ЗНА, съдът прилага чл.53 от ЗХУ, както и КПХУ като международен договор, съгласно чл. 5, ал.4 от Конституцията на България.

Настоящият съдебен състав счита, че приложената мярка по отношение на автомобил, за който не се твърди да създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението, с начина, по който е бил паркиран, а само защото е надвишен престоя, се явява непропорционална и засяга в много по-голяма степен жалбоподателя като водач на МПС, превозващо човек с трайни увреждания, спрямо засегнатия, защитен от закона обществен интерес. В това отношение съдът намира, че като непропорционална намеса в личната му сфера, оспорената принудителна административна мярка лишава жалбоподателя от разумно улеснение, дължимо съгласно ЗХУ и международния стандарт, утвърден с Конвенцията за правата на хората с увреждания.

По тези съображения съдът намира, че наложената принудителна административна мярка е незаконосъобразна и следва да се отмени.

С оглед изхода на спора следва да бъде уважено искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото, съгласно представения списък/л.10/. В случая на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 10 лв. - платена държавна такса (л. 12, гръб). Съгласно утвърдилата се съдебна практика таксата банков превод не представлява разноски, които са свързани пряко с воденото съдебно производство, вкл. и доколкото същата е заплатена на трето лице за извършената от него услуга, поради което не подлежи на възстановяване от страната, за която изходът от спора е неблагоприятен /определение № 5326 от 05.05.2020 г. по адм. дело № 2563/2020 г., V отд. на ВАС/. По делото са приложени доказателства, че жалбоподателят е защитаван от адвокат по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата. В тази връзка адвокатското възнаграждение следва да бъде определено в минималния размер предвиден в чл. 8, ал. 3 Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения - 1000 лева, като „Център за градска мобилност“ ЕАД следва да бъде осъдена да заплати на адв. К. Д. Г. посочената сума.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ принудителна административна мярка - преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик, разпоредена от С. М. Н., на длъжност инспектор „Контрол паркиране“ при „Център за градска мобилност“ ЕАД - С., приложена на 20.02.2023 г. по отношение на лек автомобил марка „Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС] , паркиран в [населено място], на [улица], и собственост на Д. С. С..

ОСЪЖДА „Център за градска мобилност“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], да заплати на адв. К. Д. Г., ЕГН [ЕГН] и БУЛСТАТ[ЕИК], сумата от 1000 (хиляда) лева за адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. второ, вр. чл. 36 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА „Център за градска мобилност“ ЕАД с ЕИК:[ЕИК] да заплати на Д. С. С. с ЕГН: [ЕГН] сумата от 10 /десет/ лева - разноси за внесена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: